

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 16. 8. 2013, č. j. UOOU-02703-13-46,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 16. 8. 2013, č. j. UOOU-02703-13-46, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 12. 6. 2013, č. j. UOOU-02703-13-39, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracovávaných osobních údajů, za což mu byla v souladu s ust. § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 2.500.000,- Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě nejprve popsal průběh správního řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo. V období od 20. 11. 2012 do 7. 1. 2013 provedl žalovaný kontrolní šetření ochrany osobních údajů klientů sociálního systému žalobce. Kontrola byla zaměřena na zpracování a předávání osobních údajů držitelů karty sociálních systémů (dále též „sKarta“) bankovní instituci - České spořitelně, a.s. Dne 24. 1. 2013 byl žalobci předán kontrolní protokol ze dne 21. 1. 2013, sp. zn. INSP1-9463/12-20. Uvedeným protokolem bylo konstatováno porušení ust. § 13 odst. 1 zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, neboť soukromoprávní subjekt nakládá a zpracovává osobní a citlivé údaje klientů sociálního systému bez zákonného zmocnění. Žalovaný uložil žalobci opatření odstranit závadný stav, a to ve lhůtě do 30. 6. 2013. Žalobce podal proti předmětnému kontrolnímu protokolu námitky, rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 7. 3. 2013, č. j. INSP1-9463/12-25, nebylo uplatněným

námitkám vyhověno. Oznámením ze dne 22. 4. 2013 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle ust. § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. Žalobci bylo vytýkáno neprovedení opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů, přičemž tyto výtky byly uplatněny před uplynutím lhůty stanovené k provedení nápravných opatření. Požadované opatření bylo nakonec přijato, a to formou zákona č. 306/2013 Sb., kterým byla karta sociálních systému zrušena. Místo zastavení správního řízení, bylo vydáno dne 12. 6. 2013 vydáno rozhodnutí, kterým žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu proti ochraně osobních údajů podle ust. § 45 odst. 1 písm. h) zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, za což mu uložil pokutu ve výši 2.500.000,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím předsedy o rozkladu žalobce, ze dne 16. 8. 2013, č. j. UOOU- 02703-13-46.

Žalobce namítl neúplné zjištění skutkového stavu a nesprávné právní posouzení věci. Žalobce jako správce osobních údajů klientů postupoval v souladu s ust. § 6 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů. Ust. § 6 zákona stanoví, že pokud zmocnění nevyplývá z právního předpisu, musí správce se zpracovatelem uzavřít smlouvu o zpracování osobních údajů. Smlouva má mít písemnou formu a musí v ní být zejména výslovně uvedeno, v jakém rozsahu, za jakým účelem a na jakou dobu se uzavírá a musí obsahovat záruky zpracovatele o technickém a organizačním zabezpečení ochrany osobních údajů. Účel a rozsah předávaných osobních a citlivých dat klientů je podrobně upraven ve Smlouvě o zajištění administrace výplaty nepojistných dávek a dávek z oblasti státní politiky zaměstnanosti a provozování karty sociálních systémů, která byla dne 24. 1. 2012 podepsána s Českou spořitelnou, a.s. V její příloze č. 14 je uveden kompletní výčet předávaných údajů. V článku 9 Smlouvy se banka zavázala k ochraně osobních údajů klientů sociálního systému na nejvyšší možné úrovni. Česká spořitelna se dále smluvně zaručila žalobci, že k zajištění řádné ochrany údajů disponuje relevantními technickými prostředky plně v souladu s povinnostmi stanovenými v ustanovení § 13 zákona. Tato bankovní instituce přijala příslušná technicko-organizační opatření zamezující neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k údajům, jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, jejich neoprávněnému zpracování, jakož i jinému zneužití. Smluvní strany se výslovně dohodly na tom, že ujednání uvedená v čl. 9 Smlouvy, doplněny o Přílohu č. 14, představují smlouvu ve smyslu ust. § 6 zákona o zpracování osobních údajů uzavřenou mezi žalobcem jako správcem a Českou spořitelnou jako zpracovatelem osobních údajů.

Žalobce poukázal na povahu bankovního subjektu - České spořitelny, a.s., která je licencovanou bankovní institucí. Její právní postavení garantuje profesionální nakládání, zpracování a uchovávání osobních údajů klientů sociálního systému, její činnost je pod silnou dohledovou pravomocí centrální banky. Žalobce poukázal na ust. § 39 zák. č. 21/1992 Sb., o bankách, stanovující speciální povinnost mlčenlivosti všem zaměstnancům bankovní instituce, dále na ust. § 38b zákona, podle kterého je banka povinna plnit pravidla obezřetného podnikání a osobní údaje klientů neposkytovat bez právního důvodu, a ust. § 2 odst. 4 zákona o bankách, dle kterého banka nesmí vykonávat jiné podnikatelské činnosti než ty, které má povoleny v licenci, přičemž konstatoval, že z uvedeného vyplývá, že České spořitelna, a.s. je subjektem schopným vyhovět nejprísnějším kritériím ochrany osobních údajů klientů sociálního systému. Žalovaný tuto skutečnost při svém rozhodování vůbec nezohlednil.

Dále žalobce namítl, že není naplněn zákonný předpoklad pro udělení pokuty, neboť požadované opatření na zabezpečení ochrany držitelů karty sociálních systémů bylo nakonec přijato, a to ve formě zákona č. 306/2013 Sb. Žalobce in eventum navrhl snížení uložené pokuty s přihlédnutím k nutnosti zabezpečit realizaci základního lidského práva klientů na

sociální zabezpečení ve smyslu čl. 30 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Dle žalobce je pokuta ve výši 2.500.000,- Kč nepřiměřeně vysoká, neboť dostatečně nezohledňuje legislativní snahu žalobce o zákonnou regulaci činnosti bankovní instituce při nakládání s osobními údaji klientů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul historii předmětního správního řízení a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož žalobce v podané žalobě opakuje v zásadě stejné argumenty jako v podaném rozkladu.

Žalovaný k jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že předmětem řízení nebylo plnění opatření k nápravě uložené podle § 40 zákona č. 101/2000 Sb. v rámci kontroly ukončené kontrolním protokolem č. j. INSP1-9463/12-20 ze dne 21. 1. 2013. Jednalo se o správní řízení ve věci spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s porušením povinností podle § 13 zákona č. 101/2000 Sb. Obě zmiňovaná řízení je třeba od sebe důsledně odlišovat a z tohoto pohledu je tvrzení žalobce ohledně dostatečného plnění opatření k nápravě irrelevantní. Opatření k nápravě je možné považovat za splněné nejdříve k 1. 11. 2013, tedy ke dni, kdy zákon č. 306/2013 Sb. nabyl účinnosti, tj. až čtyři měsíce po uplynutí lhůty pro splnění opatření k nápravě stanovené k 30. 6. 2013 i po dni, kdy nabylo právní moci napadené rozhodnutí.

Pokud jde o výši uložené pokuty, všechny relevantní polehčující okolnosti již byly dostatečně zváženy při rozhodování o její výši, která byla po komplexním zvážení všech aspektů případu vyměřena v polovině zákonného rozpětí. Podle názoru žalovaného tudíž není žádný důvod pro snížení uložené pokuty, kterého se alternativně žalobce domáhá.

K námitce pochybení při právním výkladu § 6 zákona č. 101/2000 Sb., žalovaný uvedl, že žalobce porušil svojí povinnost správce osobních údajů podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., a to tím, že předal osobní údaje v souvislosti se zavedením karty sociálních systémů ke zpracování realizovanému ze strany České spořitelny, a.s., aniž by toto připouštěl zvláštní zákon, tedy zákon č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů (či jiný právní předpis). Tím, že zákon č. 73/2011 Sb. předmětné zpracování osobních údajů ze strany České spořitelny a.s., resp. jakékoli banky, nijak neupravoval a tedy nepřipouštěl, zároveň vylučoval aplikaci ust. § 6 zákona č. 101/2000 Sb., tedy aby stát pouze smluvním způsobem, bez zákonného zmocnění, umožnil soukromému subjektu jako zpracovateli přístup k osobním údajům v souvislosti s výkonem veřejné moci. Došlo tak k předávání osobních údajů v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb. subjektu, který se nemohl legálně stát zpracovatelem. Absence zákonného důvodu (zmocnění) k předání osobních údajů při výkonu veřejné správy totiž nemůže být zhojena smlouvou o zpracování osobních údajů ve smyslu ust. § 6 zákona č. 101/2000 Sb. a speciálními smluvními ujednáními ohledně ochrany osobních údajů. V této souvislosti žalovaný připomenul především ustanovení článků 2 Listiny základních práv a svobod i Ústavy České republiky, podle nichž lze státní moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 12. 6. 2013, č. j. UOOU-02703-13-39, byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracovávaných osobních údajů, jelikož bylo prokázáno, že žalobce jako správce osobních údajů osob zpracovávaných v Jednotném informačním systému práce a sociálních věcí v souvislosti se zpracováním

osobních údajů při vydávání karet sociálních systémů neoprávněně zpřístupnil v období od 20. 6. 2012 do 22. 4. 2013 osobní údaje cca 336.558 osob, České spořitelně, a.s., u základního typu karty v rozsahu u jméno, příjmení, rodné číslo či datum narození (u cizinců), pohlaví, adresa trvalého bydliště, adresa korespondenčního bydliště, je-li odlišná od adresy bydliště trvalého, v případě nového příjemce dávky pak dále údaje o jeho rodném příjmení, místě narození, státní příslušnosti, titulech, typu dokladu totožnosti, čísla průkazu, dobu platnosti a označení státu a orgánu, který průkaz vydal, telefon a e-mailová adresa, u speciálního typu karty v rozsahu jméno, příjmení, rodné číslo či datum, narození (u cizinců), pohlaví, adresa trvalého bydliště, adresa korespondenčního bydliště, je-li odlišná od adresy bydliště trvalého, rodné příjmení, místo narození, státní příslušnost, tituly, typ dokladu totožnosti, číslo průkazu, doba platnosti a označení státu a orgánu, který průkaz vydal, telefon, e-mailová adresa, druh průkazu (TP, ZTP, ZTP/P, ZTP + piktogram neslyšící, ZTP/P + piktogram neslyšící, ZTP/P + piktogram nevidomý) a fotografie oprávněné osoby, čímž porušil povinnost stanovenou § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout takové opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů, za což mu byla v souladu s ust. § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 2.500.000,- Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění rozhodnutí Úřad uvedl, že pro posouzení toho, zda předáním údajů třetímu subjektu žalobce porušil povinnost uloženou mu ust. § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., je nutno určit, zda žalobce k předání údajů třetímu subjektu disponoval právním titulem, právem upravenou možností, kdy tak mohl činit. Žalobce je, jako orgán veřejné moci je vázán ústavní zásadou, dle které lze státní moc vykonávat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Žalobce může osobní údaje při výkonu veřejné moci zpřístupnit třetímu subjektu pouze tehdy, pokud mu to zvláštní zákon výslovně ukládá či umožňuje, resp. pokud je takovéto předání nezbytné k plnění jeho zákonných úkolů a kompetencí. Smlouva uzavřená mezi žalobcem a Českou spořitelnou, a.s., byť by perfektně naplňovala veškeré náležitosti smlouvy dle ust. § 6 zákona č. 101/2000 Sb., pak za právní titul být považována nemůže. Právní titul pro zpracování osobních údajů v oblasti výkonu státní moci může být pouze zákonné zmocnění určité zpracování provádět, příp. uložení výkonu takové kompetence, k jejíž realizaci je dané zpracování nezbytné. Samotný fakt, že účastník řízení uzavřel s Českou spořitelnou, a.s., smlouvu, dle které jí bude osobní údaje předávat, nemůže nahradit ústavní požadavek, aby takové zmocnění bylo obsaženo v zákoně. Z platné právní úpravy rovněž nelze pro správu JIS a realizaci výplaty sociálních dávek a zajištění souvisejících agend přímo ani nepřímou dovodit požadavek nezbytnosti předání osobních údajů dotčených osob třetímu subjektu, bance.

Při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti na prvním místě k tomu, že účastník řízení jako orgán státní moci si měl být vědom ústavních mantinelů své činnosti a neexistence právního titulu pro zpřístupnění osobních údajů zpracovávaných v JIS soukromoprávnímu subjektu, České spořitelně, a.s. Úřad rovněž přihlédl jako k přitěžující okolnosti k vysokému počtu osob, jejichž údaje byly účastníkem neoprávněně předány, a rovněž k tomu, že mezi nimi byly i citlivé údaje o zdravotním stavu, tedy údaje, jejichž neoprávněné zpracování znamená či může znamenat mimořádně silný zásah do soukromé dotčené osoby. Příjemce údajů, Česká spořitelna, a.s., měla dle informací poskytnutých žalobcem v době zahájení řízení osobní údaje stále k dispozici. Neoprávněný zásah do soukromí tudíž u alespoň některých dotčených osob trval již od 20. 6. 2012 do zahájení řízení. Úřad vzal na vědomí, že účastník řízení měl v úmyslu věc řešit legislativně prostřednictvím novelizace příslušných právních předpisů, které by ex post jeho postup uzákonily, nicméně to

nic nemění na podstatě projednávaného skutku, jímž je neoprávněné zpřístupnění osobních údajů a proto je dobu trvání hodnotí správní orgán jako přítěžující okolnost. Jako k polehčující okolnosti přihlédl Úřad dále k tomu, že byť již samotné neoprávněné zpřístupnění osobních údajů České spořitelně, a.s., představuje výrazný zásah do soukromí dotčených osob, naproti tomu mu však nejsou známy žádné skutečnosti, které by vypovídaly o dalších následcích protiprávního jednání účastníka řízení, např. o zneužití předaných osobních údajů apod. Úřad si je rovněž vědom toho, že změna celého systému výplaty sociálních dávek a souvisejících agend je časově i organizačně náročná, že lhůta pro splnění opatření k nápravě uložená inspektorkou Úřadu pro ochranu osobních údajů dosud neuplynula a že případný výpadek ve výplatě sociálních dávek může mít závažné důsledky pro jejich adresáty. Být tato skutečnost nemůže zhojit protiprávní jednání účastníka řízení, je podle názoru Úřadu nutno ji také zohlednit při stanovení výše sankce. Na základě shora uvedených skutečností Úřad rozhodl uložit sankci ve výši poloviny zákonného rozpětí.

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 16. 8. 2013, č. j. UOOU-02703-13-46, byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno výše uvedené rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů. V odůvodnění předseda Úřadu k rozkladu žalobce uvedl, že Česká spořitelna, a.s. je podle ust. § 1 zákona č. 21/1992 Sb., bankou, jejíž aktivity spočívají v přijímání vkladů od veřejnosti a poskytování úvěrů. Tomu odpovídají i meze jak bankovního tajemství, tak povinnosti mlčenlivosti. Čl. 8 smlouvy pak předpokládá další smluvní vztah, a to mezi držitelem karty sociálních systémů a Českou spořitelnou, a.s., což evidentně dává další možnost pro rozvolnění limitů ochrany osobních údajů. Česká národní banka podle ust. § 1 zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, vykonává dohled nad finančním trhem, a tedy případná kontrola vykonávaná z její strany nad Českou spořitelnou, a.s. nijak přímo nesouvisí s ochranou osobních údajů. Absence zákonného důvodu (zmocnění) k předání osobních údajů při výkonu veřejné správy nemůže být zhojena smlouvou o zpracování osobních údajů ve smyslu § 6 zákona č. 101/2000 Sb. a speciálními smluvními ujednáními ohledně ochrany osobních údajů. Při absenci zákonného důvodu pro předání osobních údajů nelze argumentovat ani odkazem na právní postavení České spořitelny a.s. Porušuje-li totiž smlouva, na základě které došlo k předání osobních údajů, podmínku výslovného zákonného zmocnění pro takový přenos, je záležitost jako postavení zpracovatele, tedy České spořitelny a.s., nepodstatná.

Co se týče uložené pokuty, předseda Úřadu konstatoval, že ani včasné splnění nápravného opatření uloženého kontrolním protokolem by nemohlo účastníka řízení zprostit odpovědnosti za již spáchaný správní delikt. Takovým důvodem by, podle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., mohlo být pouze to, že účastník řízení vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Předchozí řízení však jednoznačně doložila, že se žalobce na spáchání správního deliktu naopak aktivně podílel, což aplikaci § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a priori vylučuje. Legislativní snaha žalobce ani k 30. 6. 2013 nepřinesla jakékoli výsledky a termín pro provedení nápravného opatření tedy splněn nebyl. Správní orgán prvního stupně poté vhodným způsobem vzal do úvahy z jedné strany jako přítěžující okolnosti především to, že účastník řízení byl v postavení orgánu veřejné moci, dále vysoký počet dotčených osob, kategorie zpřístupněných osobních údajů, mezi něž náležely i citlivé údaje o zdravotním stavu a také časový úsek, po něž byly osobní údaje zpřístupněny. Stejně tak ovšem bylo zároveň správně vyhodnoceno, že nedoložení jakýchkoli skutečností svědčících o dalším zneužití osobních údajů i náročnost změny systému výplaty sociálních dávek nepochybně představují okolnosti polehčující. Z tohoto pohledu je pokuta vyměřená v samém středu sazby dle předsedy Úřadu zcela přiměřená.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud při splnění podmínek podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. o podané žalobě rozhodl, aniž nařizoval ústní jednání.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Klíčovou právní otázkou v dané věci je, zda byl žalobce na základě Smlouvy o zajištění administrace výplaty nepojistných dávek a dávek z oblasti státní politiky zaměstnanosti a provozování karty sociálních systémů, uzavřené mezi ním a Českou spořitelnou a.s. dne 24. 1. 2012, oprávněn zpřístupnit České spořitelně, a.s. osobní údaje držitelů karty sociálních systémů, vedené v Jednotném informačním systému práce a sociálních věcí, ke zpracování.

Podle ust. § 6 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, *pokud zmocnění nevyplývá z právního předpisu, musí správce se zpracovatelem uzavřít smlouvu o zpracování osobních údajů. Smlouva musí mít písemnou formu. Musí v ní být zejména výslovně uvedeno, v jakém rozsahu, za jakým účelem a na jakou dobu se uzavírá a musí obsahovat záruky zpracovatele o technickém a organizačním zabezpečení ochrany osobních údajů.*

V posuzovaném období, tj. od 20. 6. 2012 do 22. 4. 2013 bylo zpřístupnění údajů z Jednotného informačního systému práce a sociálních věcí (dále jen „JIS“) upraveno zákonem č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů, v ust. § 4a následovně:

Ministerstvo práce a sociálních věcí jako správce JIS bylo oprávněno pověřit správou evidence údajů o výplatách dávek Českou správu sociálního zabezpečení. Dále bylo oprávněno zřídit na základě žádosti oprávnění k přístupu k údajům JIS zaměstnancům pověřeného obecního úřadu, obecního úřadu obce s rozšířenou působností, újezdního úřadu a krajského úřadu. Na základě žádosti bylo ministerstvo oprávněno zřídit zaměstnancům krajské pobočky Úřadu práce oprávnění k přístupu k údajům vedeným ve Standardizovaném záznamu sociálního pracovníka, který je součástí JIS. Oprávnění žalobce zpřístupnit data z JIS dalšímu subjektu, odlišnému od výše taxativně uvedených, zákon č. 73/2011 Sb. neumožňoval.

V projednávané věci je pak zásadní samotná povaha osoby žalobce - ministerstva - jako ústředního orgánu státní správy. Žalobce je při výkonu veřejné moci povinen postupovat v souladu s ústavní zásadou, zakotvenou v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle které lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Aplikováno na danou věc to tedy znamená, že pokud žádný zvláštní zákon (zde zákon č. 73/2011 Sb.) neobsahoval zmocnění (oprávnění) žalobce k zpřístupnění osobních údajů z JIS na základě smlouvy uzavřené podle ust. § 6 zákona č. 101/2000 Sb. se třetím subjektem, v tomto případě s Českou spořitelnou a.s., nebyl žalobce oprávněn takto učinit. Irelevantní je pak poukaz žalobce na povahu České spořitelny, a.s. jako licencované bankovní instituce, na institut bankovního tajemství či ust. § 2 odst. 4 zákona o bankách. Tvrzení žalobce, že žalovaný tyto skutečnosti při rozhodování nezohlednil, se nezakládá na pravdě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela zřetelně uvedl, že při absenci

zákonného důvodu pro předání osobních údajů nelze výše uvedenými skutečnostmi argumentovat a postavení zpracovatele - České spořitelny, a.s. je nepodstatné.

Na okraj soud poznamenává, že s účinností od 1. 5. 2014 byl do ust. § 4a zákona č. 73/2011 Sb. vložen novelizací zákonem č. 317/2015 Sb. nový odstavec 2, podle něhož nově mohou být ministerstvem poskytovány údaje z JIS jen v případech a za podmínek uvedených v zákoně.

Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že není naplněn zákonný předpoklad pro udělení pokuty, neboť bylo přijato požadované opatření - zákon č. 306/2013 Sb. Žalobci byla uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle ust. § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., kdy předmětný správní delikt spočíval v porušení ust. § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., konkrétně v jednání žalobce, který neoprávněně zpřístupnil osobní údaje cca 336.558 osob v období od 20. 6. 2012 do 22. 4. 2013 České spořitelně, a.s. Přijetí zákona č. 306/2013 Sb., o zrušení karty sociálních systémů (účinnost zákona od 1. 11. 2013), nemůže žalobce zprostit odpovědnosti za spáchaný správní delikt. Liberačním důvodem podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. by bylo pouze prokázání, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Takovou skutečnost však žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil.

S ohledem na výše uvedené tedy soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za těchto okolností soud neshledává ani prostor pro moderaci uložené pokuty podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Soud při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákoného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87). Podle ust. § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., se při rozhodování o výši pokuty přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Jako přitěžující okolnost byla na prvním místě shledána skutečnost, že si žalobce jako orgán státní moci měl být vědom ústavních mantinelů své činnosti a neexistence právního titulu pro zpřístupnění osobních údajů v JIS soukromoprávnímu subjektu. Další přitěžující okolností byla existence vysokého počtu osob, jejichž údaje byly neoprávněně předány a taktéž skutečnost, že mezi těmito údaji byly i citlivé údaje o zdravotním stavu, tj. údaje, jejichž neoprávněné zpracování může znamenat mimořádně silný zásah do soukromí dotčené osoby. Přitěžující okolností byla taktéž shledána doba trvání protiprávního jednání, kdy neoprávněný zásah do soukromí u alespoň některých dotčených osob trval již od 20. 6. 2012 do zahájení řízení, tj. do 22. 4. 2013. Legislativní snaha žalobce ani k 30. 6. 2013 nepřinesla jakékoliv výsledky a termín pro provedení nápravného opatření splněn nebyl. Jako polehčující okolnost byla shledána neexistence dalších následků protiprávního jednání žalobce (např. zneužití předaných osobních údajů) a skutečnost, že změna celého systému výplaty sociálních dávek a souvisejících agend je časově i organizačně náročná. V daném případě pro uložení sankce byly naplněny všechny definiční znaky vymezeného skutku i podmínky pro uložení sankce jako takové; porušení v rozhodnutí citovaného ustanovení zákona o ochraně osobních údajů bylo prokázáno, při stanovení výše pokuty byly uváženy relevantních okolností, maximální horní hranice pro uložení sankce nebyla překročena. Pokuta tedy byla uložena při naplnění všech předpokladů zákonem předepsaných a její uložení nelze považovat za nezákonné. Při úvaze o její přiměřenosti zdejší soud především poukazuje na to, že finanční postih musí být

znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně v sobě musí obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Moderační právo soudu upravené v § 78 odst. 2 s.ř.s., tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu, má proto místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003-48, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS). Při hodnocení souvislostí aspektů, jež byly při rozhodování o ukládání pokuty zohledněny, dospěl soud k závěru, že pokuta uložená v polovině možného maximálního postihu se za těchto okolností nejvíce zjevně nepřiměřenou. Legislativní snaha žalobce byla zohledněna, když bylo v napadeném rozhodnutí konstatováno, že ani k 30. 6. 2013 nepřinesla žádné výsledky a termín pro provedení nápravného opatření splněn nebyl. Soud tak uzavírá, že meze diskreční pravomoci správního orgánu nebyly v konečném důsledku dotčeny.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová